

Tanév végi ismétlések

Megkezdődtek az iskolákban a tanévvégi ismétlések: a tanulók a pedagógusok irányításával áttekintik a tanult anyagot, rendszerezik ismereteiket.

A gyengébb tanulókkal a pedagógusok a tanítási órákon tervszerűen, differenciáltan foglalkoznak, s a munkához kérik a napközi otthonok vezetőinek és a szülői háznak az általuk megjelölt támogatását is.

A tanítás befejezését követően kezdődik meg a pótló foglalkozások második szakasza, ez az általános iskolákban 11 munkanap. A pedagógusok azokat a gyerekeket jelölik ki a részvételre, akik a tanítás befejezésekor egy vagy két tantárgyból elégtelenre állnak. A tanulóknak a foglalkozásokon a részvétel kötelező.

Tavaszi BNV

Szakmai nap, üzleti tárgyalások

Csütörtökön a BNV-n megkezdődött a szakmai napok eseménysorozata. Dél előtt 10 óra és délután 2 óra között a szakembereket fogadta a vásár. Bár a délelőtti órákban valamennyi tárgyaló megtelt, szovjet, csehszlovák, lengyel, osztrák és NSZK-beli üzletemberekkel kezdődtek tárgyalások — több sajtótájékoztatót is tartottak. Az Elzett kiállításán például elmondták, hogy a vásáron folytatják korábban megkezdett üzleti tárgyalásaikat az NSZK-beli Heinze cég képviselőivel egy kooperációs megállapodásról. A szovjet Masinoexport képviselői elmondták; arra számítanak,

hogy magyar partnereik a BNV-n kiállított gépkocsikodokból, betonkeverő gépekből és több új típusú kompresszorokból jelentős tételeket vásárolnak. Sajtótájékoztatót tartottak a Központi Statisztikai Hivatal számítástechnikai intézményei és a különböző számítástechnikai berendezéseket előállító Videoton is. Milon Drnjevic jugoszláv kereskedelmi tanácsos a BNV-n kiállító 34 jugoszláv vállalat üzleti lehetőségeiről tájékoztatót.

Ugyancsak délelőtt az Autókereskedelmi kiállításán átadták a tízezeredik, NDK-ból importált pótkocsit, amelyet a Hungarovin vállalat vett meg.

Csütörtökön felkeresték a vásárt az MSZMP megyei pártbizottságainak gazdasági ügyekkel foglalkozó titkárai, és a megyei gazdaságpolitikai osztály vezetői. A vendégeket Kőrösvölgyi László, a Hungexpo vezérigazgató-helyettese kalauzolta. Ugyancsak csütörtökön fogadták a BNV-n Borisz Pitovranovot, a Szovjetunió kereskedelmi és iparkamarájának elnökhelyettesét és Anton Jauman bajor gazdasági és közlekedési államminisztert.

Pénteken KGST-napot rendeztek a BNV-n abból az alkalomból, hogy öt éve fogadták el a tagországok a komplex programot.

Ferihegy Bemutatkozott a JAK—40

A Szovjetunió Repülőgépipari Minisztériuma, az Aviaexport szovjet és a Nikex magyar külkereskedelmi vállalat közös rendezésében bemutatkozott Ferihegyen a JAK—40 típusú, szovjet gyártmányú repülőgép utasszállító változata.

Rövid- és közepetávú (1800 kilométeres) repülésekre alkalmas, személy- és teher szállításra egyaránt készült. Maximális terhelése 13 700—16 000 kilogramm között változik attól függően, hogy milyen változatról van szó. A személyszállító változat 11, 16, 20, 27, 32 személyes utaskabinnal készül.

Magyarországon már üzemel a JAK—40 egy speciális változata, melynek fedélzetén az utasszékek helyén műszereket találunk. Ezekkel a műszerekkel történik a repülőtéren telepített berendezések ellenőrzése, bemérése. A mostani magyarországi bemutatás célja, hogy a gépet megismerjék a magyar szakemberek.

Május 25.:

Nemzetközi tejnap

A nemzetközi tejnapról — amely az idén május 25-én lesz — tartott tájékoztatót az Egészségügyi Felvilágosító Központ csütörtökön a Tejipari Vállalatok Trösztje székházában. Az 1903-ban Brüsszelben alakult Nemzetközi Tejszövetség 1965-ben határozatot hozott, hogy minden május utolsó keddjét nemzetközi tejnapra nyilvánítják. Ezen a napon szerte a világon különböző rendezvényekkel, reklám-, propagandaakciókkal hívják fel a figyelmet a korszerű, fehér-

Beszélgetés a brigádban

A sörözőben csevegtünk hatan. Varga Lajos tagja volt a brigádnak, de most megtalálta a régiéket. „Az RB—13-as berendezésnél vagyok, brigádvezető-helyettes. De visszahúz a szívem. Ezeket nem lehet elhagyni!” — koppint a söröskorsóval az asztal lapjára. Valaki újra közbevet: — Akik Komádi-ba mentek, egyik übétitkár, a másik pártvezetőségi tag lett, azok is visszajárnak. Pedig Komádi messze van ide.

— Mi a tervetek, mit akartok? — kérdelem a brigádvezetőt, Csontos Szabolcsot.

Letörli a sörhabot a „lebajuszról”, s nagyon komolyan mondja, akár egy tanácskozáson a fölszólaló.

— Megpályázzuk a Magyar Népköztársaság Kiváló Brigádja kitüntetését. Pontosan fél év telt el a fent említett találkozás óta. A napokban meghívott hozott a postás. „Fehérsztabeszélgetést tartunk” abból az alkalomból, hogy brigádunk elnyerte a Magyar Népköztársaság Kiváló Brigádja kitüntetését. Kérjük vegyél részt összejövetelünkön. — A nagy csapat. —

Mocsár Gábor/íróval slatyogtunk ki a dorozsmai halászcserdába. Jó hangulatban találtuk együtt a nagy csapatot. Sőt, Ünnepeles volt a külsőség is. Üdvözlések, megnyitók, beszámoló és ahogy az lenni szokott. A vendégeket szívélyesen köszöntötték. Iskolai igazgatót, a tröszt főosztályvezetőjét, a városi pártbizottság titkárát, végül még az író is. Valami viszont, mintha jólesett volna a társaságnak, részt vett a „tanácskozáson” Solymosi József nyugalmazott tábornok, rendőr vezérőrnagy, dr. Münnich Ferenc hajdani munkatársa is. Öszintén megvallva, tudtam erről, de amíg nem mutatták be a vendéget, mindenkire gondoltam, hogy Münnich Ferenc munkatársa volt, csak éppen nem a Csontos Szabolcs mellett ülő, igen-csak fiatalos férfire.

Szabolcs köszöntőjébe foglalta az ilyenkor illendő szavakat: — Jól tükrözi sorunk a hazai közlekedés fejlődését. A mi brigádunk 1960-ban alakult Hajdúszoboszlón, majd Szedgredre kerültünk, és legfontosabb feladatunk a fúró- és lyukbefező berendezések gépzeti karbantartása, javítása. Sorolta szépen egymás után, hogy munkájukat elismerik, évente kaptak valamilyen elismerést, kitüntetést. Igyekeztek elől járni a termelésben, a takarékoságban és a társadalmi munkában. Egyik társuk, Kiss Lajos mérnök újítása millió felüli megtakarítást jelentett az olajiparnak. Érdekes volt, ahogyan monddta, „kaderpolitikájuk” is alapos. Tizenheten végezték

el a marxista középiskolát, huszonegyen szerezték első szakmájuk mellé még egyet, heten járnak középiskolába, s olyan följánlást tettek, hogy az ötödik ötéves terv-időszak végére minden brigádtag két szakmával rendelkezik.

Külön is érdekes volt, amit a brigád demokráciájáról mondott. Szabad döntési joguk van olyan kérdésekben, amelyekről máshol csak a vállalat vezetősége határozhat. Jutalmaznak, büntetnek, fizetést emelnek, munkabeosztást határoznak meg és más dolgokat is. Az üzem vezetősége mindig szívesen elmegy a brigád tanácskozására, mert tudja, hogy szókimondó emberek között lehetnek. Csontos Szabolcs a számszerű eredményeket hosszan sorolgotta, de mégis arra volt a legbüszkébb, hogy az elmúlt másfél évtized alatt mennyire megváltoztak az emberek. „A szemléletben történt változás, s ez a lényeg.”

Újra koccintunk, most már a magas kitüntetés öröme. Kérdelem Csontos Szabolcsot, hogy miért éppen dr. Münnich Ferenc nevével választották a brigád névadójául. Roppant egyszerű a magyarázata:

— Debrecenben gyerekeskedtem, s a lakásunkkal szemben levő házban lakott egy ideig valamikor Münnich Ferenc is. Eszembe jutott, hogy gyerekkoromban mennyit beszélgettünk a legendás harcosról. Ennyi az egész magyarázat.

A fehér asztal mellett egyszerűbb a társalgás is. Egy miniatűr fúrótornyot adott át a brigádvezető Solymosi Józsefnek. A nyugalmazott tábornok szóra emelkedett. Egyszerűen mondta amit jónak tartott. — Én is bányászcsaládból származom... (— Salgótarjánból! — je-

gyezte meg Mocsár Gábor, alighanem a palócos kifejtésre alapozott.)

—... Eszrevetted? Valóban tarjánai vagyok.

Hosszasan mesélt dr. Münnich Ferencről, a spanyolországi harcosról, a nemzetközi munkásmozgalom kiemelkedő vezetőjéről, aki nagyon szerette az embereket, aki szeretett tanulni, jogász volt, történész és forradalmár. Akit megbecsült a nemzetközi munkásmozgalom, talán idehaza nem becsülték meg éppen akkor, amikor leginkább kellett volna. Münnich Ferencről sok frás jelent már meg, az intim, emberibb apróságok a könyvekből olykor kimaradnak, de ezen a brigáderterkezleten volt alkalmunk sok „ismeretlen vonást” is meg tudni.

— Mindenki Feri bácsija volt, idehaza és külföldön is. Emlékszem — mondta Solymosi József —, amikor Dimitrov volt a Kommunista Internacionálé titkára, mindegy Münnich elvtársat kérte tárgyalásaihoz. Nagyon szerették Franciaországban, a Szovjetunióban, Lengyelországban, ott is csak Feri bácsi volt mindenkinék. Szerette az embereket, úgy élt és viselkedett, mint mindenki. Semmilyen klikk nem tudta eltéríteni az igazi útról.

Örömmel köszöntötte a hercostárs a szegedi olajmunkások kitüntetett brigádját, óvta is őket, hogy ne becsüljék túl az elismerést, de érezzék saját erejüket, eredményeiket. Hasonlóképpen fogalmazott dr. Varga Dezso is, a szegedi városi pártbizottság titkára, amikor gratulált a kollektívának.

A nagy csapat tagjai dalolni kezdtek. Mocsár Gábor is velük tartott, amikor rázendítettek, hogy „Hosszupályában...”

Gazdag István

Hétköznapok

A veréb

A falusi veréb szemtelen, a városi urbanizálódik. Mi mást tehetne? Arra hiába vár, hogy a város idomul hozzá, az első lépéseket neki kell megtennie. Szereti az új ház, kis mitugrász madárkát, tehát segíti őket. Fát nem adhat nekik az új város, neki is alig van, meg ez a madár nem rakja fészékét fákat tejejére. Odvába rakná, de mikor lesz odva annak a suhancfának, amelyiket még csak most tördelnek derékba fafejű suhancok. Elhagyott fecskéfészket sem adhat albérletként, mert a fecske még nem új-urbanizálódik annyira, hogy ide ragasztaná sárból csipegetett otthonát. Ereszalja nincsen, esőcsatorna sincs, van viszont annyi spájz, amennyit csak akar. Mit tehet a szegény veréb, „urbanizálódik” az éléskamrába. Centire kiszabtak mindent az új lakásokban, el nem hiszem, hogy a verébre ne gondoltak volna, amikor a szellőzőnyílás cse-

réprácását megmértezték. Tudományos adatokkal dolgozik az építőművészet, így gondolom én az egészet: leküldte a tervező legújabb gyakoronokát, fogjon egy eleven verebet, Sippal-dobbal ne próbálkozzék, ágyúval se lőjön rá, a többi az ő dolga. Ennyi útbaigazítást adhat csak a szakirodalom is. Urbanus ember a gyakornok is, mégis megfogott egy madarat. Leállították a tervezőasztal mellől közepére a szellőzőlyukak cserépét és dugták volna keresztül rajta. Félig belepesztult szegény, de szárnya lyukon be nem férhetett. Jött az ellenőrző közege, ő se tudta átdugni. Jött az elfogadó bizottság, a másik oldalról is megpróbálta, úgy se ment. Jött a nagy pecsét, hogy 150 ezer 260 lakásban ez a rács használható. És jött a veréb, és „föurbanizálódik” még a tizedik emeletre is. Tehet ő arról, hogy ösz-

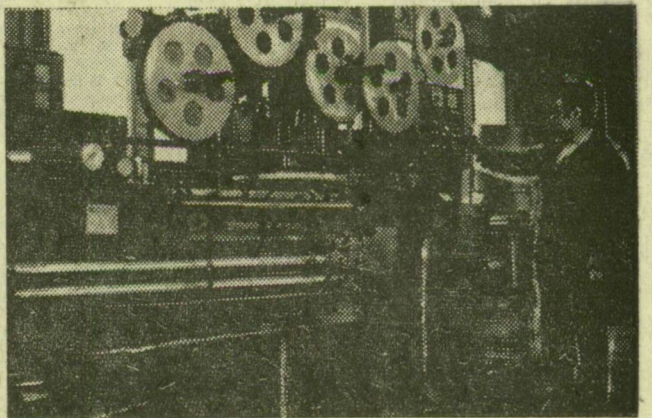
szetévesztették a varjúval?

A körte

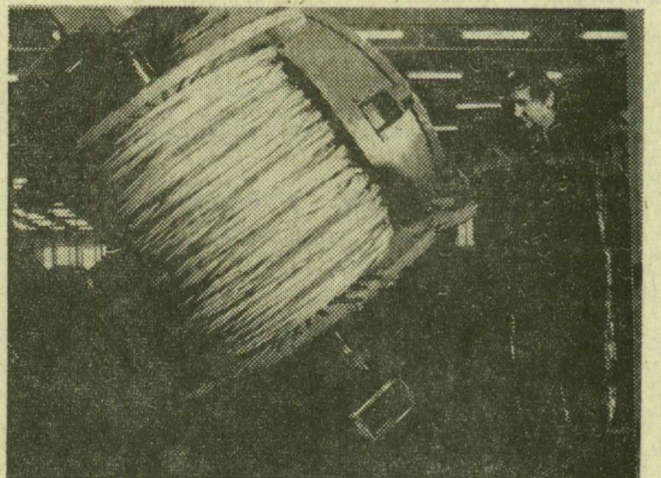
Tudományos nevén izzó kezében marad. Nagy a gyakorlat, tartalékban is van 2—3, hiszen három hónap alatt hatodszor csinálja. Ott fön jön rá a nagy bölcsességre: a körte is olyan, mint a tojás. Hasonlítanak egymásra. A múltkorinak is beleszorult a nyakra a foglalatba, meg ennek is. Hogyan vegye ki? Ha hozzányúl, úgy fejbe kólintja az áram, hogy arról koldul. Hívjon szerezőt? Egy égőért?

Szerencsére itt a politika, minden áldásával. Nem az övé, hanem a gyereké. Virágcserepbe való karót faragtak az iskolában, olyan szépen megcsinálta, ötöst kapott érte. Meg is érdemelte, mert evvel lehet legjobban kipöndörgetni a bádognemetet a baktimnetből. Jön vele a belsősérés is, azt visszafelé kell majd tekergetni, de azért van örök időktől fogva két vége minden karónak, hogy a másik erre is jó legyen.

Lámpája új fénylenő irmi kezdi szegény atyánkfia, hogy becsüljük jobban a politéchnikát. Azt is hozzáteszi, hogy ez a körte is tovább tartana, ha kerti fának termő ágára kötöz-nénk, jó erős madzaggal. Az elektromos áramról a pendelyes gyerek is tudja, hogy életveszélyes. A nyakatekert körték ne tudnák? Horváth Dezsó

A szelétöltő berendezés

Nagy teljesítményű kábelcsodró gép